

Szöllősi Mátyás
Város, nélküled

Tömött autók rohannak el előttem,
miközben tudom, te máshol időzöl.
Egyre zavartabban óvom és félttem
magunkat a megfeneklett időtől.

Hasonló megszokott vonzás, akár
az elmúlt tíz évben bármikor.
Mint betonfalból sarjadó akác,
fel nőni kéne – s azt is tudni, hol.

Városunk egyszerű, mégis nehéz.
A kirakatok véznák, üresek.
A Jászain gyakorló térzenész
játékából már csak a szünetet

hallom. Cégtáblák és neonterek
gyűlnek körém, akár a rácsock.
Szokatlan az, hogy mindent ismerek.
Nem mondhatnám, hogy megigézve állok.

Hisz nincs felkattintva sehol a város,
az ismerős falak is összefolynak –
és elbizonytalanodom. Irányok
változnak meg; löknek el és sodornak;

egy rozsdás állványszerkezet alatt
emberek kartondobozokban élnek.
A híd túloldalán sínen ragadt,
grafitszínű árnyék rohan a HÉV-nek.

Előttem teljes némaság borítja
az eget; festi szürkére, sivárra.
Átellenben egy laza körre hívna
egy önmagát eladni kész leányka.

Az éjszakai érkezik, megáll.
Most más megy el vele – én meg csak állok.
A forgóórán fél kettőre jár.
A körúton lakatlanok a sávok.

Megüresedett utak párolognak
vonagló és nyújtózkodó ütemben,
és minden ház megroggyan és szorong, vagy
saját árnyékától félve remeg fenn.

Látom, a város semmit sem akar
(miközben tudom, te máshol időzöl),
s én inkább ettől félek, mintsem a
magát ismét feltaláló időtől.

Lanczkor Gábor

A csupasz fekete gallyakkal szabdalt

A csupasz fekete gallyakkal szabdalt pirosság alatt
az ég csapatnyi varja
mélységében szállongva feketén kavarja
az izzó parazsat

a pernye
fölszáll és visszahull
a hidegségbe hol
épp ennyi vagy hogy nem vagy itt egy másik pokrócba tekerve.

Majdnem lemaradtam

Jegyet vettem, s egy induló vonat zaja
mellett a külső peronon azt mondtam,
jobb lenne, hogyha most elindulnál haza.
Ha egyszer mindkettőnk önérzete romokban,

nekem csak ennyi, és neked,
hogy ennek ellenére kísérj a vonathoz.
Volt még vagy tíz percünk; leültünk egy hideg
vaspadra az expressz mellett. Te nem rám gondolsz,

mikor gyengéd vagy. Végül a dacod maradt
alpnak a gyengédséghez. S a gyengeség.
És az erő, mint új esély.
A vonatról aztán kis híján lemaradtam.